

SZILÁGY-SOMLYÓ.

TÁRSADALMI HETILAP

és

A SZILÁGY-SOMLYÓ-VIDÉKI GAZDASÁGI EGYLET KÖZLÖNYE.

Megjelenik minden csütörtökön.

ELŐFIZETÉSI ÁRAK:

Egész évre 4 frt.
Fél évre 2 frt.
Negyed évre 1 frt.

Felelős szerkesztő és kiadó-tulajdonos:

Nagy László.

Segéd-szerkesztő:

Hutinka Sándor.

SZERKESZTŐSÉG:

Sz.-Somlyón az ev. ref papi háznál,

hová az előfizetések és a kéziratok küldendők.

Hirdetések jutányos árban. Bélyegdíj 30 kr.

A magyar nyelv művelődés-ügye érdekében.

(T.) Annyi igaz, hogy nyelvünk művelődésében az utolsó század alatt oly rohamos haladás jelentkezik, milvent a legműveltebb nemzetek nyelvének fejlődési történetében alig találunk.

Az is igaz, hogy nincs meg az arány a különböző irodalmi ágak vívmányaiban, mely ágakat a szorgalommal köszörmült nyelv fegyvere biztosított az öröklő utódok számára; sőt az is kétségtelen, hogy az így köszörmült fegyver csorbától és rozsdától mentnek még mai napig sem mondható.

Vigasztalásunkra szolgál azonban az az igazság, hogy minden fegyver, mely élők által használtatik, kell, hogy használati viszonyoknak legyen kitéve.

Csak hogy a magyar nyelvnek nem csak használati csorbája akad, hanem a századok alatt kapott rozsdák csiszolása sincs még bevégezve!

Mert hát, míg elődeink világhódítók ellen magukat védve, más mivelt nemzetek békés művelődésének biztosításán századokon keresztül fáradoztak: addig a mi nemzetünk anyagi és szellemi művelődési ügyei messze hátra maradtak. . . . Isten csodája, hogy él e nemzet és nyelvét eddig fönttarthatá!

És mégis nemcsak fennmaradt a nemzet és e nyelv, hanem már-már a vívmányok dicsőségét és hasznait is élvezhetik a szerencsés utódok, kikre mindazonáltal ez ügyben még folyton munka és közreműködés vár. Mert míg egy részről fegyverforgatás az utódok teendője, már csak nyelvművelési viszonyaink tekintetéből is, más részről nyelvügyünk megkezdett remekművének tovább építésén is folyton dolgozni kell.

A munka és közreműködés, melylyel ezen téren a nemzet ügyének áldozni lehet, annyi féle, mint a mennyi a néposztály, s oly termé-

szetű, hogy a nemzet örege és ifja az értelmiség osztályain át a gunyhó lakó pórnépig kötelességet teljesíthet

Ez a kötelességérzet sokakat lelkesített már arra, hogy a nemzet dicsőségének állítandó templomához egy-egy porszemmel járuljanak; de azért e templom fölépítésének munkája még mindig sokáig fogja foglalkoztatni az ezen ügy napjamosait.

Nincs kétség benne, hogy száz kéz emelkedik fel szükség esetén a terhek hordozására, csak hogy a nemes cél elérve legyen. De elv és terv nélkül vezéri intézkedés és tapintat nélkül a cél elérhető éppen nem lenne.

Gondviselésszerűleg esett hát, hogy már 13-ik évfolyamon át a magyar akadémia nyelv tudományi bizottságának pártolása mellett, egy irodalmi vállalat — a Magyar Nyelvőr — tartja fenn magát. Ennek havi közlönyeiben azon kutatások eredménye látott napvilágot, melyek a nyelvtörténet, népnyelv s az újabb irodalomban előforduló hibás szóalakok és idegenszerűségek kérdését fejtegetik

Alig van vidék, melynek tájszólásai, nyelv-sajátosságai, szóval nyelvtörténeti fontossággal bíró adatai ne lennének már ennek lapjain összegyűjtve; csak vidékünk maradt ezen mozgalmak terén annyira el, hogy ez illetékes helyen feltűnést keltsen, — a hazafias kötelesség teljesítésére végre nógató szavak hangzottak fel.

Hogy ez ügy érdekében e vidék lelkes fiainak és leányainak nem kis lendületet lehet tenniök, onnan is következtethető, hogy vidékünk nem egy községe tösgyökeres magyarság ösfészke volt, hogy a magyar nyelv sajátága érdekében nem csekély nyelvkinés fedezhető fel; más részről a szép és nemes iránti lelkesültségre a hazafias eszmék fölkarolására, tehát a kérdéses csekély áldozat meghozására is, ha valahol, e vidéken számítani lehet.

Ez ügy iránti rokonszenynek és mirevalóságnak eklatans példája már az a föllépés is.

meg szokták már ilyen alkalmaknál találkozni, sajtóságon néztek egymásra mintha mondanák:

„A mipt látszik, ma valami nagyszerűt kapunk.“

A színpadon minden a legjobban ment. Morel Bernardin most is mint rendesen igen pontos volt. Nem sokat mondatott magának, s ma este is ép úgy mint máskor végezte dolgát. Hét óraker este fel ment öltöző szobájába, felhuzta a légszesz lámpát és leült a tükör elé. Az asztalon ott volt a veres, fehér kenőcs, a nyul láb, egy szóval minden mi az arcz kifetéséhez szükséges.

„Nincsen szükséged reám édes Morel?“ kérde Deschamps Mari, szobája előtt elhaladva.

„Köszönöm kisasszony.“ felelt ez udvariasan, nem akarva a pajtásai között divó tegeződést használni.

„Nem leszel képes kifesteni arczodat.“ felelt a kis szöke.

Ezzel kezébe vette a nyul lábat és azt bele-mártva a veres és fehér festékes dobozba, pajzánu mosolyogva mázolta be Bernardin arczát. Ezt még senki sohasem látta ily jó kedélyben. Élvezetes öröm sugárzott szeméből. Nagy gonddal öltözködött. A többi színész társai azt hívék, hogy a siker gondolatja kábítá el egy kevéssé. A félig kinyitott ajtón át behatolt a színfalak mögötti vidám zaj, mely minden darab első előadásánál támadni szokott. Mindenütt nagy sürgés, forgás, a varró nők rikácsolása, a fodrászok futkosása és különféle felkiáltások vegyüléke hallatszott: „Biztos vagyok benne, hogy a második felvonásbeli ruhám nem áll jól!“ vagy pedig: „No tessék a parókám igen nagy!“ E közzé vegyült olykor-olykor a figyelő szigorú és száraz hangja, ki a folyosó végén állt: Uraim és hölgyeim mindjárt kezdődik!“ De azért még nem kezdették. A jó Chesnelnek

mely pár hét előtt Farczády Mihály közleményével vonhatta magára az érdeklődők figyelmét. „Böngészet a magyar nyelv sajátágaiból“ című cikk nyíltan tanuskodik, hogy e vidék értelmiségének a nevezett ügy táborába való sorakozáshoz hajlama van. Természetes, hogy én a munkaanyag megválasztása tekintetéből éppen a közlött cikk természetéhez képest való fáradságot azoknak hagynám fenn, kik a nyelv törvényeinek titkaival különösen foglalkozni s állásuk után szakmunkásságot kifejtteni vannak hivatva.

A vidéki ügyszerető honfitársaknak legcélszerűbben egy részt a történeti nyelv körében, másrészt a nép nyelv körében való böngészet ajánlható.

Az előbbi ezimen hasznos foglalkozásra adna alkalmat: régi szerzők munkáiból vagy kéziratokból való oly kifejezéseknek összegyűjtése, melyeknek használata képzés, ragozás, vagy vonzati szabályokra hatólag szokatlannak s figyelemre méltónak tűnik fel.

Az utóbbi ezimen mindazon tájszók, szólásmódok lennének följegyzendők, melyeknél fogva egyik község lakóinak beszéde a másiktól csak valamiben különbözik. A hangzatos és kiejtés megjelölésére — alaki közlére — kimerítő utasítás lesz rendelkezésére bocsátva annak, ki ez ügyben magának egy kis szórakozást, az ügynek pedig hasznót hajlandó szerezni.

Az ily adatok összegyűjtésére anyagot szolgáltatnak: a még nem ismert népdalok, közmondások, köszöntők, gyermekjátékok, népmesék, személyek vezeték nevei, helynevek, névszerint: utczák, közök, sikátorok, hegyesucsok, völgyek, vizerek, patakok, tavak, források, erdőségek, rétek, barlangok, dülők stb. neveinek egybeszedése.

Midőn tehát a magyar nyelv ügyének mostan jelzett módon való pártolására a jóakaratu ügybarátokat felszólítjuk, legyen szabad remél-

nagy örömet csinált, a kíváncsi közönséget várakoztatni. Három negyed kilenczkor a rendező háromszor csengetett.

A pillanatban lépett be a kis Dalbert a Bernardin szobájába, hogy meg tudja, ha vajjon pajtásása készen van-e. De az ajtó között hirtelen megállt, Morel, — János és Micheline büntársa nyugodtan szendergett. Félig feküdve karszékeben, fejét kezére támasztva boldog megelégedett mosollyal ajkain. Bernardin az álmok hazájában repkedett. Ez ember ki annyi héten át gyötörtetett, visszanyerte nyugalma. Ugy aludt, mint boldog ember, minden aggodalom, minden szomorúságtól menten. Dalbert ezt mindenkinek rögtön elbeszélte, a mi nagy bámulatba ejtette kartársait. Egy ember ki most lép először színpadra, ily nyugodtsággal bírjon az bámulatos! Fel kellett költeni őt, mert megjelenésének pillanata elérkezett.

Az első felvonásnak vége volt. Bernardinnek ebben nem volt szerepe, De a második felvonás kezdetétől fogva végig ő vitte a fő szerepet. A második felvonás a két testvér közötti jelenettel kezdődött, ropant heves jelenet, melyben János elbeszéli testvérének dühét, feltékenységét, el gyilkos szándékát, s kéri Bernardint, hogy segítse őt tervének kivitelében. Midőn ez utóbbi megjelent általános és hosszantartó mozgás támadt a terembe. Borzadály fogta el a zenekari ülések, karszékek és páholyok közönségét; ugy annyira, hogy az előadásnak öt percig szünetelni kellett. Ez Bernardinre nézve igen jó hatással volt, mert a lámpa láz kissé ki hozta sodrából. Különösen érezte magát. Ez a zsufolásig telt terem, ez a feléje néző ezer ötszáz ember, a nagy világítás, mindez megzavarta elméjét. De csakhamar erőt vett magán. És a közönség mindegy növekvő bámulata között játszott szerepét. Ő nem volt többé színész, hanem ember; ebben nem volt többé mesterkélttség, hanem valóságos szenvedély, Mo-

nünk, hogy nem lesz e vidéken egy magyar község sem, melynek lakosai nyelvünk kincseit a magyar nemzet „Nyelvtörténeti szótárának” lapjaitól megtagadni akarnák.

Báli-tárcza.

— Fikarcz. —

Motto: „Rugjuk a port s idogáljunk,
Mig fel nem kötik az állunk,
Mig a nyulból nem lesz jáger,
Krinolinból — hozentráger.”

Népdal.

Hárman valának együtt: a főparancsnok, ezüst sinórral derekasan kiteremtettézt uniformisban; a segédtiszt — mint hűséges adjutánsához illik — mellette szörpölt; meg a kolera-cseppek szerzője; a kiról azonban a legjobb akarat mellett sem állíthatom, hogy homeopátiás adagokban szedi a — bort.

A többi asztaloknál szerte és szanaszét: a kellner urak tányérokat s villákat törölgettek. Juhász ott állott a binén s mint a ki első színpadi kísérletét teszi ma: dörzsölte a tenyerét.

— Lámpa láza van, sugá nekem titokteljes arczezel a főparancsnok; (mert én is ott voltam, de olyan unalmas dolog az, ha az ember magáról beszél.) Az idő szépen telt. Ki ne használná fel az ilyen időt, egy kis csendes anecdotázásra, ha ért hozzá.

A főparancsnok kivette az óráját.

— Mindjárt nyolez.

A segédtiszt nagyot sohajtott reá. Talán arra gondolt, hogy milyen derekas deficit lesz ma itt; vagy talán a képzettársítás folytán az jutott eszébe, hogy neki is volt egyszer olyan órája? Nem tudom.

— Hm, hm — dörmögé Juhász, — még egy lélek sincs a teremben!

— Csak a nagy böggő, jegyzé meg valaki.

— Furcsa dolog lenne, mond erre a főparancsnok, ha úgy járnánk, mint egyszer a kaszinói bállal X-ben.

— Hát az hogy volt.

— Ugy volt kérem, hogy elite bál volt X-ben. Ez egy kis város — hogy jó messze legyen, — mondjuk a Szajna bal partján. Tudvalevő dolog, hogy olyan kis városi haute-volée a legveszedelmesebb mindenha. (Juhász oda szolt a kellnereknek, hogy ne csörömpöljenek olyan hangosan.) Telt az idő, hét... nyolez... kilencz... tíz óra; még egy lélek sem volt a teremben. Még csak a családok rendezők se jöttek el. (Juhász kezdte vakarni a füle tövét.) Hanem ez alatt a szobacizikusok futkostak nyakra-főre s odakint ostromolták a szolgát: van-e valaki a terembe már? Másnap sült ki aztán, hogy egyik se akart első lenni.

— Na ez ugyan bolond egy történet! Mondjon valaki egy okosabbat!

— Ígyunk!

— Ohó! valaki jött a terembe!

Egyszerre minden szem az ajtó felé fordult. Három csinos lányka meg egy vén asszony; talán a nagy mamájuk.

Psz! talán még baj lenne belőle.

*

Magas érdeklődéssel nézdeltünk lefelé.

— Csinos két teremts ez a — három.

— Már miféle bolond beszéd ez megint?

— No mert az a harmadik nem az.

— Nekem az a szöke tetszik. Méltó volna Phidias vésőjére. Valódi szoborszerű szépség.

— Boldog halandó, a ki az ünnepélyes teleplezésénél jelen leend! sohajta egy ur köztünk.

— Házasodjék meg! tanácsolá a főparancsnok.

— Hm. Ilyen materialistius korszakban ki házasodnék hozomány nélkül. Én legalább nem. És önök?

— Én sem pénz nélkül.

rel Bernardin a Morel Bernardin szerepét játszotta: de nem úgy miként azt egy színész a színpadon tette volna, hanem úgy, miként ő azt a valóságos életbe tette. Lassanként valami új rendetlenség támadt ez ember agyába. Ismét büntetés és gyilkosság lett. Nem a színészeket látta többé maga előtt kik szerepüket játszották; hanem Morel Jánost, Morel Michelint, látta az egész büntetett az élet színpadán, melyben neki is része volt és a melyet most a színház deszkáin kellett újból eljátszani!

Midőn a második felvonás végével a függöny le gördült az egész teremben egotverő taps és orditozás támadt. Azon hatás melyet az első próba alatt keltett a színészek között, az most át ment a közönségre. Ez a finom alakítás, ez a szenvedélyes játék, ez a művészi taglejtés egészen elragadta a közönséget. — A színpadon mindenki Bernardinhez sietett szerencsét kívánni. Ez egy széken ülve mit sem látott, mit sem hallott. Hallkan mint egy gyermek mely szenved süttogú:

„Rosszul vagyok! — rosszul vagyok!”

Kézét halvány de forró homlokára tette, melyről a verejték nagy cseppekben hullott alá. Azt hívék, hogy el van fáradva; s távoztak mellőle. Magára maradt a színpadok hívők árnyékába a régi lidércz nyomás alatt szenvedve. Midőn a harmadik felvonásban újból kilépett, tökéletesen helyt volt.

A siker folyton növekedett, elérve már a jelkesedést. Az igaz, hogy mentől inkább közeledett a végéhez, Bernardin annál örültebb szenvedéllyel játszott. Egészen át élte újból a Ruell-i büntetett annak legkisebb és legborzasztóbb részleteit. Maga előtt látta fivérét és sógorasszonyát. A mi pedig a szerencsétlen Dalbertet illette az most a Micheline kedvesévé lett, azaz egyén ki meg beestelenítette az egész családot és a kit azért megkellett gyilkolni. Senkisé nem tudta felfogni, hogy mi működik mostan a Bernardin fej bőre alatt. Egy örült gondolat volt az egy örültnek agyában!

— En pénz nélkül házasodom meg, szolt a harmadik méltósággal. (Bámulya tekintettünk felé.) Tudniillik, ha már — nem lesz pénzem! tette hozzá hallkan.

En hallgatók, mikor ilyenekről beszél más.

E közben még egy néhány szépség érkezett a terembe. En felborzolva hajamat, siettem a pénztárhoz, hogy kezembe vegyem a referensai czeruzát, hogy az érkezett szépek neveit feljegyezzem.

Soha báli referensben vonzóbb alakot mint én nem láttam. ezt gyönyörködve tapasztaltam egy szemben álló tükröből. Homlokomon és orromon egy-egy angol flastrom-tapasz érdekes quodlibetet képezett. Ez okozta talán, hogy soha annyit mosolyt női ajkáról életemben ki nem érdemeltem, mint ez uttal. (Már az a mosoly aztán lehetett szánakozó, gunyoros, kihívó, biztató: nekem ugyanis mindegy.)

Maga Bideskuthy Gyuri is meghátrált megpillantásomkor s csak susogva merte kérdezni:

— Ki az a sokat duellált úri ember amott?!

(Mennyire leszállt aztán a beesem, mikor kijelenttem, hogy az eklezsia házában lakom! Mindjárt gyanította, hogy az erkélyt tartó szarufa esett reám. Dej'szen, csak ne csináltassák meg; ha agyon üt egyszer, meglátom, hogy ki ír nekik báli tárczát?)

.....

Ez a két üresen hagyott sor annyit jelent, hogy ez alatt körömszakadásig karcoltam a hölgykorszoru nevét. (Főparancsnok ur alásan jelentem: nem kérek több ingyen jegyet!)

Hanem egyszerre... Minő zaj ez! Uram Isten! Soha sem hittem eddig, hogy Jerikó falai hitvány harsona hangoktól összeomoljanak. De már most hiszem: mea culpa, mea culpa...

Megharsant a rézkürt Dénes Laczi szájában. (Ennek az embernek talán két tüdője is van!) Bele vágott a réztányér, megperdült a dob, s kisebb-nagyobb kürtök egész serege. A plajbász reszketett a kezemben. Két hölgy elájult. Hamar borezetet! Pamutot!

Ne tessék megjedni: nyitányképen a Rákóczyt huzzák a fiuk.

Rohanak fel a binére, ott is csupa ijedt arcot látok.

Józsa Oszkár hitére bizonyította, hogy a szappanos siket-néma fia már az első üténynél így kiáltott fel:

— Hallok!

A másodiknál:

— Beszélek!

— No ha már a nyitány is ilyen, minő lehet hát a zártány! (Szarvas Gábor uramtól engedelmet instálok.)

... Kezdetét vette az első négyes.

... Harmincznyolez pár járta.

*

Az angol tapasznak az a tulajdonsága van, hogy mentül jobban izzad az ember, annál jobban oda tapad a bőrhöz. Nálam az első négyes és esárdás után éreztem, hogy — enged.

Bebotlok az öltözőbe, hogy újat ragaszszak föl.

És ott... oh... minő édes látvány!

Egy valóságos Kotlik Zirzabella, előkelő non chalanzeal végig dőlve ott pihog a diványon. Lábai hosszan lecsüggennek, nyakában bordo szintű sahwl, mely festőileg, hanyagul nyugszik a csontos vállakon, fődötlen hagyva a lihegő keblet. Szempillái lehunyva, melyen a vörnyeges erek játéka is átetszik. A csontos kezek egyikében párolgó zsebkendő....

— Asszonyom, nem zavarom?

Gyöngye, átszellemült hang, mint a vidéki primadonna haldoklásakor, felel:

— Ah nem... oh... tessék... Mi tetszik?

— Kérem. Kegyed beteg?...

— Oh igen, igen beteg vagyok. (Bájos mosoly.)

De azért....

— Talán elszédült?

De mind annak daczára tökéletesen uralkodni tudni látszott magán. A negyedik felvonás elején úgy játszott mint egy művész. Volt abban egy jelenet Dalbert és Bernardin között, melyet ez utóbbi csodás nyugodtsággal és gunnyal adott. De rögtön reá következett a szomorujátékban a vad kegyetlenséggel végre hajtott büntet. Minek utána a felügyelő bizottság betiltotta, a színpadon vasrúddal hajtani végre a gyilkosságot, a szerző egy más módot talált ki. Mialatt Morel János és Micheline áldozatjokat egy márvány asztalon elterülve tartják, Bernardin egy vékony kötélből hurokot csinálva, megfojtja azt. E jelenet borzasztó élethűen volt adva. Bernardin oly örült dühvel rohant Dalbertre, minőt még eddig nem lártak. A hurokot áldozata nyakára tette, s hirtelen megrántá azt. Elfajtott kiáltás és nyögés hallatszott, egyébb semmi. Bernardin a színpad hátterében megált az izgatottságtól reszketve. Fogai vacogtak, s a verejték nagy cseppekben csurgott alá hó fehér arcán. Egy leirhatatlan pillanat volt ez. A teremből örült kiáltás hallatszott:

„Eljen! Eljen!”

Nők elájultak, sőt magok a férfiak is úgy találák hogy, ez kissé igen élethűen volt adva. Hirtelen a függöny váratlanul legördült. A színpadról lóts futás, ajtó csapkodás és kiabálás hallatszott. Kellemetlen érzés fogott el mindenkit. Alant a zártaszékekben kíváncsian kérdezősködtek:

— „Mit jelentsen ez? — Mi történt?”

Csakhamar elerjedt a hír, hogy a színházi orvost keresik. Csoportok köpződtek a folyosókon, mindenki kíváncsian kérdezősködött; míg végre a függöny lassan emelkedni kezdett, s a rendező halványan, tántorogva megjelent. Rekedt, dadogó hangon a következő megható jelentést tette:

„Hölgyeim... uraim... nagy szerencsétlenség történt... Morel Bernardin ur, megfojtotta Dalbert pajtásunkat!”

— Oh nem, de furdadt vagyok. Ne féljen ön ifju ember. Ön oly — tartózkodó, szerény...

— Kérem! (Ismeretlen erények — minálunk.) Egészen közel léptem és (Pósával szólva):...

Tapogattam a pulzusát,

Mint egy ahoz értő doktor;

S épen akkor nyitott reánk...

Nem „Jegyet kérni a konduktor”, hanem egy másik hölgy, kezében leszakasztott uszálylyal. (Erre is én léptem. Ime a — bűnhődés. Beh kár. Már kezdett érdekes lenni.)

Ez is azt kérde:

— Nem zavarom önöket?

— Még nem. Csak tessék. Bájos cousine-om (dicséretre legyem mondvá: elpirultam), rosszul lett: ennyi az egész. Szolgálhatok egy pohár limonadeval? Kérdém „hölgyem”-hez fordulva.

— Oh nem. Inkább egy pohár — theát...

— Igen? (Magam is meginnám; — nem rossz sztuszt.) Nyomban küldöm!

Elrohantam. Nem tudom megkapta-e a theát?

*

Búszke lehet a műkedvelő társulat, hogy oly bált tudott produkálni, melyet évek hossza során át nem láttunk Zilahon. De hát könnyű nekik, ha a világot jelentő dezekakon oly ügyesen betudják mutatni az emberi bölcsesség és furfang egész titokzatát, miért ne tudnák a szíla fénység parquet-jére eszni a város és vidék legszebb közönségét. Látha még kitudták volna eszközölni, hogy az egész estély egy vigjáték legyen — no mert minden vigjáték házassággal végződik — bizony nem csak ügyes, de jó munkát is végeztek volna.

Hogy megzendült a zene, a fiata ság megkezdte a tánczot, melynek csak a reggel vetett végét. Gyönyörködhetett a szem a toilletlek dus-gazdag és csinnal párosult választékában s ama üde mosolygó arcokban, melyről lesugárzott a kedv, az öröm és a — remény. Dicsekedve említhetjük föl fiatalágunknak azt a figyelmét s meleg érdeklődését mit a derék társulattal szemben tanúsított, hisz oly sok tánczos fiatal ember volt, hogy a rendezőség szígyenkedve vallotta meg egy-ár vidékről érkezett fiatal embernek: „Uram! lehetlenséget kíván, midőn kér, hogy tánczosnét keressék.” Bizony mai világba ritkaság és csaknem hihetetlennek tűnik föl ilyen eset.

Megelégedés is ragyogott ám a műkedvelők arczaín. A nők reggel 5 órákor mentek haza, hogy álomban folytassák tovább azt a képet mit ébren oly kedvesen élveztek; a férfiak? ki tudná azt! némelyik az öröm, más a bánat hatása alatt növelte az egyiket, vagy belefulasztotta a másikat Bacchus kedvencez illatába. Hogy mi jövedelmük lehetett arról még referálnom nem lehet.

Hallom Sz.-Somlyón is nagyban folynak az előkészületek és vérmes remények fűződnek a műkedvelői bál megtartásához. Lehet is reményök, mikor még csak a tánczot is — praelegálják!

Adjon Isten fényes sikert hozzá!

Xantippe.

Különfélék.

* **Felhívás.** A volt Krasznamegye területén élő 1848—49. évi honvédeket felkérem a saját érdekekben folyó évi február hó 22-én délután 2 órákor Sz.-Somlyón a város tanácskozó termében tartandó gyűlésen megjelenni. — Egyuttal pedig a volt Krasznamegye területén levő mélyen tisztelt lelkész és községi jegyző urakat is tisztelettel felkérem, legyenek szívesek és tartsák hazafiúi kötelességüknek az általuk ismeretes 1848—49. évi honvédeket a fent megnevezett helyen és időben tartandó gyűlésen megjelenésre utasítani. Szathmáry Dániel 1848—49. évi volt honvéd-százados.

Mai vezérczikkünk egy jeles író társunk tollából került. Tekiatve az abban felvetett eszmének fontos horderejét, mely közös kincsünk, a magyar nemzeti nyelv ápolását és fejlesztését célozza, szükségesnek tartjuk arra olvasónk figyelmét külön e helyen is felhívni. Mi különösen a művelt hölgy közönség gyöngéd kezeire szeretnénk bízni az ügyet. A családi körben elmondott lényegtelennek látszó, de nyelvésztileg fontos mesék, tréfás mondasok, ijesztgető szólásmódok, karácsoni mysteriumok stb. feljegyzése igen nagy szolgálatot tehet a jó ügynek. Az így feljegyzett apróságok a „Magyar-nyelvőr“ szerkesztőségbe küldendők s azoknak közvetítését szerkesztőségünk is szívesen elvállalja. A nemzet nyelvében él; ápoljuk azt, mert ez mindnyájunknak kötelességében áll.

* **Jótekonyság.** A sz-somlyói rom. cath. leányiskola tanszerekkel való ellátására rendezett s múlt hó 17-én megtartott jótekonyság célú bálra a következő adakozások folytak be: Étel és italneműekkel járultak: Fischer Adolf 10 veder ó bor, Péntek Józsefné 1 tészta, Hosszu Józsefné 1 sült, Kálló Lajosné 1 s., Barboeczky Jánosné 1 kenyér, Ruzska Ignáczné 1 s. 1 gyüm. 1 t. t., Bund Vilmosné 1 t. s., Lázár Antalné 3 l. ó b., Veverán Józsefné 3 t. s., 1 t. t., özv. Hubert Ivánné 1 t. s., 1 gyüm., Lukácsffy Ödönné 1 t. s., Simon Antalné 2 s. 1 t. t. 1 saláta 2 l. b., Lisztay Imréné 2 t. s. 1 k., Schönstein Ferenczné 1 t. s. 1 t. t. 10 üveg b., Pávlik Sándorné 1 t. s. 1 t. t., Hubert Józsefné 1 t. s. 1 k. 1 gyüm., Polcsveiler Jánosné 1 t. s. 1 t. t. 1 saláta, Kovács Mózesné 1 t. s., Erdődi Lászlóné 1 t. t., Artnér Mihályné 2 sült, Koronka Lajosné 1 gyüm., Szilágyi Lázárné 1 k., Kun Dánielné 1 t. s. 1 gyüm., Sárdi Pálné 1 t. s. Kanyó Ferenczné 1 t. s., Mártonffy Miklós 1 t. t. 1 gyüm., Farkas Károlyné 1 t. t. 1 gyüm. 4 üveg b., özv. Páskuj Gergelyné 1 sal., özv. Lengyel Lajosné 1 gyümölcs. (folyt. köv.)

* **A barna fiúk bálja** is meg esett a f. hó 8-án. A kedélyes mulatság viradtig tartotta a megjelent közönséget össze s azok, kik mindig csak hűzzák most az egyszer maguk is tánczra perdülhettek s rakták az apróját olyan tüzzel, mint a hogy azt a keleti vér beve megkívánta. A helybeli zenész családokon kívül még a zilahi zenekar is szép számmal családostól képviselve volt. A hölgy patronette tisztét mi határozottan egy 60 év körüli aszonynak ítéltük oda, a ki Zilahról jött a vérrokonok báljára. Ez az érdekes asszony kifáraszthatatlan volt a tánczban s tul tett minden jelenlevő donnán, madonnán és matronán, hogy aztán az anyagi siker mint ütött ki, aztat nincs szerencsénk tudni.

* **Vörösmartni Mihály** összes műveinek 19 és 20 füzetét vették a Méhner Vilmos jó nevű kiadónk füzetes vállalatából. Ezen füzetekben van „Hábadon. Drámai költemény 1 felv.” és „Pujdosók. Színmű 5 felvonásban. Ajánljuk a nagy becsű vállalatot olvasóink becses figyelmébe.

* **Betöréssz távlatja.** Özv. Helmeczy Józsefné helybeli lakosnő felszegen lévő utca felőli lakásába e hó 5-én éjjel az ablakon keresztül egy Weisz Hermann nevű jó madár, a ki mint a háznál lakó a viszonyokat teljesen ismerte, tolvajlási szándékból betört és 265 ffrt készpénzt, mely egy asztal fiókban volt elrejtve magához véve, onnan szerencsésen ki is jutott. Az esetről jelentés tétetvén, Seherhoffer József helybeli derék esendő őrsvezető és Páskuj István városi alkalmiány ki menőn a helyszínre, gyanu alapján nevezettet letartóztatták. A tettes előbb mindent tagadott, de a rendőrök megvizsgálva a lábnyomokat, úgy tapasztalták, hogy a tettes egyik csizmájának talpán foldozásnak kell lennie. mit a csizma constatalni is lehetett s a lábnyomok egészen egyezők voltak a tolvaj által viselt csizmákkal; ekkor aztán töredelmesen bevallott mindent. Weisznek különben nem első kísérlete ez, már egy ízben lopás miatt le volt tartóztatva s ez onnan is látszik, hogy az ablakon, mely-

nek párkányain több virágéserép s egy nagy üveg pálinka is volt, oly ügyesen mászott be, hogy egy csepp zőrejt sem csinált. A jeles férfiú előbb margittai lakos volt, s csak nem régt tette át székhelyét városunkba. A legeredetibb a dologban az, hogy a tettes állítása szerint, egy a kertben levő boglyába rejtette el a pénzt, de midőn azt keresték, a pénz nem volt sehol; mire a deliquensnek, — ki fuvarozásból él — kocsisát Gutuj Jánost is elfogták, mint a kinek — Weisz állítása szerint — ki kellett lennie, hogy ő hova rejtette el a pénzt s azt még idejében kezébe kaparintotta. Gutuj azonban kereken tagad mindent s az elfogatás alkalmávali mámoros állapota miatt erélyesebb vallatásra nem is alkalmas; de ha kiheveri e baját a esendőöröknek meg sugja ő azt, ha ugyan tud felőle valamit.

* **Főgő! Móriéz helybeli lakosnál f. hó 4-én** követtetett el befőreres lopás. A tettesek, kik valószínűleg tudták azt, hogy Főgel bizonyos üzlet folytán nagyobb összegű pénz birtokában van, az udvar felőli házba hatoltak be az ablakon keresztül; de ottan pénzt nem találva mintegy negyven ffrt értékű ékszeret magukhoz véve odébb álltak. Mint hírlik rendőrségünk a tettesek nyomában van.

* **Veszélyesebb a philoxeránál.** Mi az? vagy ki az? kérdi a nyájas olvasó. — Hát bizon nem más, mint az a valaki, aki a múlt hó végén bele talált esni egy fővárosi lap tárczájába, s mag ebből egy kis honoráriumot lenne kihaznod, addig szülővárosa tekintélyét jó hírnevét iparkodik pellengére tenni! A philoxera vastatix csak az élettelen, porondos szikkát tenyésztető veszélyeztető; ezen modern philoxera azonban egy Isten és emberekől elhagyott — ha ugyan nem üldözött vagy sujtott — lakosságot akar neveltségessé tenni, csak azért, mert bárgyu emberek, vagy éppen ellenkezőleg: jó humorú intelligens urak itt is éppen úgy akadnak, mint bármely más életrevaló városban. Javítani akar-e a felvilágosodás fényétől kiprízó szemű fővárosi tekintélyű író ur? — mert egy komoly irányú lap intentiójától, mint az erkölcsi művelődés természetes eszköztől mást nem is szabad feltételeznünk; — akkor a g u n y i r a t o k szerkesztésének titkát nem fog ártani tovább tanulmányoznia. Mert egy jellemes írónak még az erre hivatott lapok hasábjain is, nemcsak arra kell törekednie, hogy élezebből éles fegyvert kovácsoljon, hanem az is megfigyelendő lenne: mikor és miért és kik ellen akarja azt forgatni. Kévesek tréfás enyelgéseért sőt nyilvános botlásáért sem ad a Muzsa az ő fölkelteinek hatalmat a nagy többség méltatlan kigunyolására. Ha ezt még nem érti az érdeklődés keltésre ily módon törekvő író ur, akkor a szükséges tanácsot az illető szerkesztőségnek engedjük át, mely jóhi-szeműleg e czikket mediczinának fogadta el azon czélból, hogy Szilágyi-Somlyó ismeretlen s most példátlan bigottnak bemutatott népét egészségesebb ésjárására bírja; de mely szerkesztőség, ha az avatatlanul forgatott fegyvernek oly hatását találja tapasztalni, hogy a méltatlanul megkardalpozott pártolók irányában bizalmukat kezdik vezetni, alkalmasint azt fogja a mesterkélt szellemesség gazdájának megszűni; nem az a cél, hogy holmi szeszély sugalta vagdalódásokat vigyünk véghez, hanem inkább: sikkasztás, mértéketlen s rendetlen élet stb. — mért ne lehetne ebben is az illető író „résztvevőes”? — társadalmi bajok káros kinyívását kell erélyesen s íróművészekhez illoleg meztsegetnünk. Így a veszélyes philoxera a közjó terheinek hordozására még hasznos hangyává válhatik.

* **Ressz vezérczikk-e,** vagy lopási szándékból, az nem tudható, de annyi tény, hogy Fábry József helybeli üzletének ajtaja elől e hó 4-én az esteli órákban mintegy tíz-husz ffrt értékű löpökróczot összeszedve ismeretlen tettesek egészen a plebániáig vittek el s ottan azt — feltehető az is, hogy felfedeztetéstől félve, — kerítésen keresztül az udvarra bedobták. Az esetről hír adatván, a rendőrség egy gyanus helyen házkutatást is tartott, de természetesen nem mutatkozott eredmény. A pokróczokat állítólag csak másnap találták meg. Most hát nem panaszkodhatunk a miatt, hogy nem eléggé mozgalmas a városi élet. Naponkénti esetek lesznek úgy látszik a lopások s ez a pokrócz lopás is aligha nem rendőrségünk éberségét akarta kifigurálni, mert az az órháztól egy pár lépésnyi távolságra történt. Hja, mikor a tisztelt bakter urak (mint olyan alkotmányos tisztviselők) össze bujva a jó meleg őrszobájban orrfacsoró dohány füst és kedélyes discursus között, vagy édes álmodozással töltik el az éjszákát: persze, hogy akkor még a párnát is kilophatnák a fejük alól, ha ugyan ilyen kifuyizási czikk ismeretes volna előttük. Mondhatnánk többet is, de mi haszna!

* **A Jancsi számár viselt dolgaj.** Előre is van szerencsénk kijelenteni, hogy az a Jancsi, akiről ezuttal beszélünk, egy — valóságos számár, tehát nem tévedésből tettük a jelzőt hátul. Jó lesz talán mielőtt a dologra térnénk (egykorú források után) egy néhány szóval körül írunk, hogy „a számár név honnan ragadt a számárra.” Hát midőn az Ur a teremtes hatodik napja után megpihent volna, maga elé hívta mindazon állatokat, a melyeket teremtet s mindegyiknek nevet adott. Így a számár is elég kolleemesen hangzó névre tett szert. Az Ur aztán kijelenté, miszerint két nap eltelével minden állat újból jelenjen meg, hogy meggyőződjék arról, ha vajjon neveiket nem felejtették-e el? A két nap elteltvén, az állatok csakugyan megjelentek s mindannyian megmondták neveiket. A szegény számár leghátul állott a glórában s midőn ő reá került a sor, hasztalan erőlködött rajta, hogy nevét kimondhassa, csak e két betűt tudta keservesen kinyígni: „i, á!” Az ur nagy haragjában reá rivalt: „oh, te számár!” Ez a név aztán rajta is száradt napjainkig. Nos tehát az a Jancsi számár, kiről az ének szól, egy ilyen fűjből származó állat, olyan nagy fővel, mint akár egy akadémicus s fején két roppant nagy füllel. Minden reggel magindul Ujlakról, a gróf udvarból, hatán két órási pléh turtályban hozva a párolgó friss tejet. Méltósággal lépdel végig az utczán; már jobban tudja a vezetőjénél, hogy hol kel megállania s ottan kényelmes állást foglal, s egy-két literrel könnyűídvé megy tovább. Szegény Jancsi türelmes egy állat s daczára annak, hogy szolgálata nem a legkönnyebb, soha se jut eszébe sem a strikkolás; de hogy a szíve min

Hirdetmény.

Tasnád város tulajdonát képező s commutative kezelt pálinkamérési és kántorkorcsmárlási joga 1885. évi ápril hó 24-től három egymásután következő évre, vagyis 1888. év ápril hó 24-ig bérbe adatnak.

Vállalkozók kötelesek zárt ajánlataikat f. évi márczius hó 1-ső napjának d. e. 9 óráig városi főbiróhoz beküldeni. — A kikiáltási ár 2000 forintban állapittatik meg, — vállalkozók kötelesek zárt ajánlataikhoz a kikiáltási ár 10%-át csatolni; a kikiáltási áron aluli ajánlatok nem vétetnek tekintetbe, ha zárt ajánlatok melletti bérbeadás nem sikerülne, úgy a nyilvános árverésen fog eszközöltetni, s az árverés határidejéül Tasnád város tanácstermében f. évi márczius hó 1-ső napjának d. e. 9 órája tűzetett ki.

A bérleti feltételek a városi jegyzői irodában a rendes irodai órák alatt betekintheők.

Kelt Tasnád, 1885. február 4-én.

A városi képviselőtestület megbízásából

Horváth Lajos,
jegyző.

36.—1—3.

24. és 25.—1885. b. v. sz.

Árverési hirdetmény.

Alulírt kiküldött végrehajtó az 1881. évi 60. t. cz. 102. §-a értelmében ezennel közhírré teszi: hogy a zilahi kir. járásbiróság 35. és 68.—1885. polg. számú végzése által Veverán József és Porjesz Sámuel sz.-somlyói lakosok javára, Grószmán Mór sarmasági lakos ellen 119 frt tőke, ennek 1884. év augusztus hó 1-től járó 6% kamatai, biztosítás kérelmi 10 frt, megítélt perbeli 11 frt 50 kr, végrehajtás kérelmi 10 frt 50 kr, továbbá Porjesz Sámuel javára 570 frt 84 kr. tőke, ebből 214 frt 84 kr. tőke után 1884. évi november 1-től 356 frt összeg után 1884. év december hó 1-től járó 6% kamatai, biztosítás kérelmi 12 frt, megállapított perbeli 16 frt 50 kr., végrehajtás kérelmi 13 frt 50 kr., végrehajtás foganatosítási 27 frt 40 kr., és árverési hirdetések elkészítésért portókkal és felhívásokért 1 frt 40 kr. követelések erejéig elrendelt biztosítási végrehajtás alkalmával bírósággal lefoglalt és 1205 frtra becsült 4 daru szőrű tehén, 3 egy éves ökör bornyu, 6 darab két éves ökör bornyu, 2 kazal széna, 1 görében 720 véka csüs málé és 4 herélt lovakból álló ingóságok nyilvános árverés útján eladatnak.

Mely árverésnek a 3022. és 3023.—1884. polg. számú kiküldést rendelő végzések folytán a helyszínen, vagyis Sarmaságon alperes lakásán leendő eszközölésére 1885. évi február hó 23-ik napjának d. e. 9 órája hacaridóul kitűzetik és ahhoz a venni szándékozók ezennel oly megjegyzéssel hivatnak meg, hogy az érintett ingóságok ezen árverésen, az 1881. évi 60. t. cz. 107. §-a értelmében a legtöbbet ígérőnek becsáron alul is eladatni fognak.

Kelt Zilahon, 1885. évi február hó 9-én.

Nichita Tivadar,
kik. bir. végrehajtó.

35.—1—1

Árverési hirdetés.

Folyó február hó 26-án Sz.-Somlyón, délelőtti 11 órakor a Finger vendéglőben tartandó nyílt árverésen a nagy-dersidai közös birtokosság regále korcsmároltatási joga 3 évre el fog adatni. — Az árverési feltételek alól- irottnál megtekintheők árverés előtt is.

Nagy-Dersida, 1885. február 5-én.

WAIDA GÁBOR,
birtokossági elnök.

37.—1—2.

Arverési hirdetmény.

Zilah városban Rákóczi-utca 58. szám alatt levő gőzmalom és szeszgyár, mely a zilahi 1648. sz. jtkvben A. + 1—3. rszám alatt alulírt társulat nevében áll, folyó évi márczius hó 2-án d. u. 2 órakor, s ezen határnap eredménytelensége esetében, ugyancsak f. évi május hó 4-én d. u. 2 órakor a társulat irodahelyiségében, a hozzá tartozó összes épületek s szeszgyári és gőzmalmi felszerelésekkel együtt önkényes árverésen el fog adatni.

A kikiáltási ár 10,000 forint o. é., készpénzben vagy óvadékképes papírban leteendő, bánatpénz 500 frt leendő.

A vételár 3 egyenlő részletben az árverés napjától számított 30, 60. és 90 nap múlva lesz befizetendő.

Az igen kedvező s különösen a vételárnak 10 év alatti törleszthesétét is kilátásba helyező árverési feltételek a társulat üzemhelyiségében bármikor megtekintheők, s kívánatra másolatban is megküldetnek.

Zilah, 1885. február hó 1-én.

Közép-Szolnokmegye zilahi takarékpénztári részvénytársulat.

34.—1—3

ELADÓ.

Egy 250 holdas szántó- és kaszálóból álló tagosított birtok; 50 hold tölgyerdő, négy kövi vizimalom, regále-jog, 2 hold szőlő, nagy belső telek, lakházzal, berendezett gazdasági épületekkel s felszereléssel együtt.

Értekezhetni Varsolczon, tulajdonos

Mártonffy Zsigmonddal.

32. 2—3.

Árverési hirdetmény.

Az adókinestárnak Balándi Tódor és Balándi Nucz örökösei elleni végrehajtási ügyében a birói árverés 182 frt 52 kr tőke, ennek a kielégítésig járó 6% kamatai 5 frt végrehajtási, 3 frt 30 kr árverés kérésű és a további költségek erejéig ezennel elrendeltetvén: határidejéül 1885. évi febr. hó 28-ka d. e. 10 órai megkezdéssel a zilahi kir. törvényszék területén fekvő Csizér község házához kitűzetik; az árverési feltételek pedig a következőkben állapittatnak meg:

Elárvereltetnek szükség esetére a kikiáltási áron alól is, végrehajtást szenvedő néhai Balándi Tódor és Nucz örököseitől névszerént: Balándi Mária férjezett Boka Gligorné és Balándi Floare férj. Papp Alexané esizéri 24. tjkvbeli, Gága Tógyerné sz. Balándi Floare, Balándi Vána férj. Rusz Tógyerné és Onyihia Tógyerné sz. Balándi Mária esizéri 315., 316. és 317. tjkvbeli 26, 374, 452, 551, 686, 876, 926, 952, 962, 989, 1316, 1472 és 861 szám alatti ingatlanai tartozékostól egészben és együttesen 747 frt kikiáltási ár mellett.

Árverelni szándékozók (kivétel nélkül) tartoznak a kikiáltásiár tizszáztoliját készpénzben vagy óvadékképes értékpapírban a bírósági kiküldött kezéhez bánatpénzüll előre letenni, avagy az annak előzetes letétbe helyezéséről nyert elismervényt átadni.

Legtöbbet ígérő köteles a vételár felét a leütéstől egy, másik felét, melybe a bánatpénz is beszámítandó ujjabb egy hónap alatt mindenkor 6% kamattal a sz.-somlyói kir. adó-mint letét hivatalnál az ujjabb letétkezelési szabályrendelet szerinti eljárással befizetni.

A többi árverési feltételek ezen bíróság telekhivatalában és a Csizér községi előljárásgnál a hivatalos órák alatt megtekintheők.

Kir. jbiróság mint tlv. hatóság. Sz.-Somlyón, 1884. december 1-én.

D O B O L Y I,
kir. jbiró.

26.—1—1.

4039—1884. tlv. sz.

Árverési hirdetmény.

Az adókinestárnak Petronye Péterné szül. Pestyán Floare elleni végrehajtási ügyében, a birói árverés 152 frt 89 kr tőke, ennek a kielégítésig járó 6% kamatai, 4 frt 70 kr végrehajtási, 3 frt 30 kr árverés kérésű és a további költségek erejéig ezennel elrendeltetvén: határidejéül 1885. évi febr. hó 28-ka d. u. 3 órai megkezdéssel a zilahi kir. törvényszék területén fekvő Csizér község házához kitűzetik; az árverési feltételek pedig a következőkben állapittatnak meg:

I. Elárvereltetnek szükségesetere a kikiáltási áron alól is végrehajtást szenvedő örökös-től a esizéri 96. tjkvben még jelenleg is a néhai Petronye Péter nevében álló 135. sz. beltelkes ház a 366, 458, 533, 536, 829, 1009, 1018, 1168, 1360, 1448 és 609 sz. a. külső földekkel tartozékostól egészben és együttesen: 902 frt kikiáltási ár mellett.

II. Árverelni szándékozók (kivétel nélkül) tartoznak a kikiáltási ár tizszáztoliját készpénzben vagy óvadékképes értékpapírban a bírósági kiküldött kezéhez bánatpénzüll előre letenni; avagy az annak előzetes letétbe helyezéséről nyert elismervényt átadni.

III. Legtöbbet ígérő köteles a vételár felét a leütéstől egy, másik felét, melybe a bánatpénz is beszámítandó ujjabb egy hónap alatt, mindenkor 6% kamattal a sz.-somlyói kir. adó-mint letét hivatalnál az ujjabb letétkezelési szabályrendelet szerinti eljárással befizetni.

A többi árverési feltételek ezen bíróság telekhivatalában és Csizér községi előljárásgnál a hivatalos órák alatt megtekintheők.

A kir. járásbiróság mint telekkönyvi hatóság. Sz.-Somlyón, 1884. december 1.

D O B O L Y I,
kir. jbiró.

24.—1—1.

3566—1884. tlv. sz.

Árverési hirdetmény.

Az adókinestárnak Bede Imre Ferencz és neje Gál Julia elleni végrehajtási ügyében; a birói árverés 34 frt 42 kr tőke, ennek a kielégítésig járó 6% kamatai, 4 frt 90 kr végrehajtási, 3 frt 20 kr árverés kérésű és a további költségek erejéig ezennel elrendeltetvén: határidejéül 1885. február hó 28-ka délelőtti 10 órai megkezdéssel a zilahi kir. törvényszék területén fekvő Kémer község házához kitűzetik; az árverési feltételek pedig a következőkben állapittatnak meg:

tén fekvő Kémer község házához kitűzetik; az árverési feltételek pedig a következőkben állapittatnak meg:

Elárvereltetnek szükségesetere a kikiáltási áron alól is végrehajtást szenvedő Bede Imre Ferencz és neje Gál Juliának kémeri 116 tjkvbeli 2634 számú dézma váltáságos szőlő birtokuk tartozékostól 384 forint kikiáltási ár mellett.

Árverelni szándékozók (kivétel nélkül) tartoznak a kikiáltási ár tizszáztoliját készpénzben, vagy óvadékképes értékpapírban a bírósági kiküldött kezéhez bánatpénzüll előre letenni, avagy az annak előzetes letétbe helyezéséről nyert elismervényt átadni.

Legtöbbet ígérő köteles a vételár felét a leütéstől egy, másik felét, melybe a bánatpénz is beszámítandó ujjabb egy hónap alatt mindenkor 6% kamattal a sz.-somlyói kir. adó-mint letét hivatalnál az ujjabb letétkezelési szabályrendelet szerinti eljárással befizetni.

A többi árverési feltételek ezen bíróság telekhivatalában és a Kémer községi előljárásgnál a hivatalos órák alatt megtekintheők.

A kir. jbiróság, mint tlv. hatóság. Sz.-Somlyón 1884. december 1-én.

D O B O L Y I,
kir. jbiró.

25.—1—1

2729—1884.

tlkv. sz.

Árverési hirdetmény.

Budai Ferencznek Budai Zsuzsa férj. Szoboszlai Pálné, Budai Klára férj Szoboszlai Péterné, továbbá a kiskoruk: Gál Katalin és Béres Klára gyámsága elleni végrehajtási ügyében, a birói árverés 88 frt tőke, ennek 1882. évi junius hó 5-től járó 6% kamatai, 18 frt 60 kr perbeli, 11 frt 35 kr végrehajtási, 11 frt 20 kr árverés kérésű és a további költségek erejéig ezennel elrendeltetvén: határidejéül 1885. febr. hó 17-ke d. e. 10 órai megkezdéssel a zilahi kir. törvényszék területén fekvő Kémer község házához kitűzetik; az árverési feltételek pedig a következőkben állapittatnak meg:

I. Elárvereltetnek szükségesetere a kikiáltási áron alól is végrehajtást szenvedők: Budai Zsuzsa, Budai Klára, kk. Gál Katalin és kk. Béres Klárától, a kémeri 34. tjkvben 1507, 1514, 1516, 1518, 1520, 1702, 1754, 3230, 3346, 4946, 4948 és 5116 számok alatt bejegyzett közös ingatlanoknak megfelelőleg nyert tagosított birtokból az őket illető negyhatod-rész. 735 frt 34 kr kikiáltása mellett.

A Budai Ferencz és Gál János közös tulajdonosok kéthatod résznyi birtokilletménye rem adatik el.

II. Árverelni szándékozók (kivétel nélkül) tartoznak a kikiáltásiár tizszáztoliját készpénzben vagy óvadékképes értékpapírban a bírósági kiküldött kezéhez bánatpénzüll előre letenni, avagy az annak előzetes letétbe helyezéséről nyert elismervényt átadni.

III. Legtöbbet ígérő köteles a vételár felét a leütéstől egy, másik felét, melybe a bánatpénz is beszámítandó ujjabb egy hónap alatt, mindenkor 6% kamattal a sz.-somlyói kir. adó-mint letét hivatalnál az ujjabb letétkezelési szabályrendelet szerinti eljárással befizetni.

A többi árverési feltételek ezen bíróság telekhivatalában és a Kémer községi előljárásgnál a hivatalos órák alatt megtekintheők.

Kir. jbiróság, mint tlv. hatóság. Sz.-Somlyón, 1884. nov. 28.

D O B O L Y I,
kir. jbiro.

29.—1—1.

ad. 4113—1884.

Hirdetmény.

Somlyó-Györtelek községi birtok szabályozási ügyének előmunkálatai megkezdésére, és azoknak a 2364—1880. sz. alatti m. igazságügy miniszteri utasítás 44-ik s vonatkozó §§-ai értelmébeni teljesítésére 1885-ik évi február 24-ik napja szükséghez képest folytatólágo-an kitűzetvén — ezen határidőre az ezen birtokszabályozás által érdekelt összes telekkönyvtulajdonosok Somlyó-Györtelek községbe megidéztenek.

Kelt Zilahon, a kir. törvényszéknél 1884. december 15.

NAGY GYÖRGY,
kir. tszéki bíró.

30—3—3.